

Küçük Ahmet'in evine ziyaret

*Bir misafirlige gitsem
Bana temiz bir yatak yapsalar
Her şeyi, adımı bile unutup
Uyusam...*

Melih Cevdet Anday

karin
karakashi

▲ *İnsan Kendine de İyi Gelir*
Ahmet Büke
On8 Yayınları
200 sayfa.

Ahmet Büke'nin **'İnsan Kendine de İyi Gelir'** kitabının kapısının önünde şöyle bir durup, hazırlık çalışmalarımı gözden geçirdim. **ON8** Blog'daki 'Sosyal Ayrıntılar Ansiklopedisi'nde bir yıl boyunca her hafta yazdığı öykülerden bir seçkiyi, yeni birkaç öyküyle de birleştirerek bir mahalleyi, o mahallenin anlatıcısı küçük Ahmet'in büyüme hikâyesi eşliğinde yeniden var ediyor. Ama ne mahalle; döşeme taşı yolu var bir kere. **Ahmet Büke**, "Yolun dışları zamanla eksilmiştii haliyle. Yağmur yağınca, o dede ağzı boşluklarda biriken suyun alttaki toprağa demesiyle mis gibi bir koku yükseldi" diye tarif ediyor o yolu. Tasvirdeki güç, size anlatım tekniği konusunda da ipucu olsun. Kısacık cümlelere sığışan derin anlamlar bütün **Ahmet Büke**'nin öykücülüğü. Elinizde patlayı patlayıveriyor.

Dede ve babaanne ile büyüyen bu çocuğu ilk bakışta seviyorum. Aklıma anneannem geliyor. 13 yaşında kaybettiğimde anne babama bakıp "Şimdi ben sizinle ne yapacağım" deyişim. Pekmez ve sakızlı kahveyle nar ağacına dadanan kanncaları usulca olay mahallinden uzaklaştıran babaanne, hep daha yan yolda çökmesi kesin planlar yapan, son demlerinde giderek çocuklaşan ve en çok didiği babaanne ile en muhabbetli olan dede de kalbi çaldı haliyle. Sonra dayanılmaz gerçekleri böyle sanki bir 'tonk' sesiyle masaya, orta yere bırakıveren Arap Hatçam Teyze, kazıklama ustası bir esnafken delirip kendini köpek sanan Bakkal Nihat ve diğerleri. Her biri iki cümlede doğa üstü kahramanlara döntüşen mahalleliler. **Ahmet Büke**

bir Kasap Yılmaz anlatmış mesela, yine yanı sıra anlattıkları ile çarpıp gider: "Kasapın kendisi ama benim gördüğüm en ilginç hırsız o oldu şu hayatta. Çaldığı ilginç şeyleri kimseye satmaya kıyamadığı için iflas etmiş. Kasaplığı geçim için, hırsızlığı hayat için yapıyor. Edebiyat gibi işte, oradan anlayan siz..."

'Bu işin oluru böyle'

Ben bu çocuğu nasıl sevmem. Bak tıpkı benim gibi tavana bakıyor hayatı izleyerek: "Yorulunca uzanıp tavana uzun uzun bakardım. Siva ve badana izlerinden doğan şekiller her defasında acayip gelirdi bana. Tıpkı bulutlar gibi: Savaşın devler, okul yolunda düşürülmüş bir mendil, annemin eşarbi, dedemin köylü kasketi, iri memeli Arap Hatçam Teyze, Arap Hatçam Teyze'nin iri horozu, horozun ibiği, Kıprıs haritası, Amerikanya, Çelik Bilek'in tokalı kemeri..."

O anne ve babanın yokluğu aynı zamanda yakın tarihin 12 Eylül zulmünün ifadesi. Böyledir çünkü, tarih günlük hayatımıza sızan acı sudur. Ve sonra dede torununu alır, Alsancak Stadi'na maça götürür. Bir yandan maç izlerlerken, diğer yandan orta saha çizgisinden tel örgüyle ayrılan, kadınların ve erkeklerin ters kelepçeyle yatırıldığı ve işkence altında inletildiği doksan günü anlatır usulca. Sonra seyyardan köfte alır, yiyemezler. Yavrulanna süt yapsın diye önlerine çömen memeleri sarkmış köpeğe verirler köfteleri. Acının oranını yine tek bir cümle hissettirir bize. "Dedem, 'Kalkalım, yoksa yemez,' dedi. Lokması büyümüş boğazında, kederimiz yüzünden."

Biliyorum o duyguyu. Her çeşit kaybetmeyi ve hayatta kalmayı. Bak yine itirafa zorluyor öyküler beni. Oysa ben işimin gereğini yapmak istiyorum sadece. O yüzden de cesaretimi toplayıp da kapıyı çaldığımda karşımda bulduğum babaanneye, "Merhaba, ben **Ahmet Büke**'nin kitabını tanıtıyorum da. Evinizi bir ziyaret etmek istemişim

müsaadenizle" diyorum. Babaanne bir hışım içeri doğru bağımaya başlıyor. "Gel gel, Ahmet kaçma öyle dolap arkalarına. Gel de hele marifetini gör. Bütün pazarlamacıları dikiyorsun böyle kapıma."

Ahmet, saklanmakla itham edilmenin hırsıyla boyundan büyük cesaretini takınıyor yiner. "Pazarlamacı değil o. Benim gibi, yazar, yazar!" diye bağmıyor.

Pazarlamacı değil de yazar sözüne ağlamak tam bana göre iş. Hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Bildiğin rezalet ve sefalet! Babaanne o halimi görünce torununun doğruyu söylediğine ikna oluyor. "Geç hadi içeri deli kadın" diyor bana. Ve tam da o an öykülerden birinde sinirlenip de tavayı kafasına indirdiği zabıta Semih'in cümlesi geliyor aklıma. "Çok mutsuzum teyze. Sizde kalsam olur mu?"

'Mutsuz insan evsiz gibidir'

Tabii bende Semih'teki cesaret yok, gıkımı bile çıkarmamışım ama babaanne duyuyor beni ve o zamanki karşılığını yineliyor küçük Ahmet'e. "Ne yapayım, sokağa mı atayım çocuğu? Mutsuz insan evsiz gibidir."

Bana ılık bir süt içiriyor. Çocuklukta gibi üst dudağımda kalan sütü kolumla siliyor. Gülüyor babaanne. Elime mis kokulu bir yazma veriyor. Kenarları oyalı. Okudum bunu, iyi gelecek, hadi uyu diyor. Sakız beyazı bir yatağa yatırıyor. "Adın neydi senin?" diye soruyor. Düşünüyorum, bulamıyorum. "Ha işte, tam kıvamı" diyor. Anlamıyorum. Ama soracak takatim yok, geceler boyu gözünü kırpmayan beni uyku bastırması.

Büke'nin kitabından satırlar fırlıyor yine. Arap Hatçam Teyze de eşikteymiş meğer. "Bu işler böyle," diyor bana. "Bu işin oluru böyle. Öykücü öyküsünde ölü, anlattıkları kalır."

Babaanne eşige doğru seğırtip dışarı çıkarıyor onu. "Uyu sen kızım" diyor. Kapıyı üzerime örtüyor.

Ahmet Büke